

Už dávno nemám nervy, iba reflektujem život,
Sedím, žerem pukance a sledujem to kino.
Veci idú za radom, nič neobíde mimo,
od prvého dňa, až kým ťa nezasypú hlinou.
A pretekať sa v tom, kto je vác a kto néé,
ťa môže baviť dovtedy, kým nepríde to zlé
a nepochopíš, že to zlé neni vlastne zlé
a naučí nás to byť tým, kým naozaj sme.

Najprv došla smrteľná choroba mojej mamy.
Prekonala ju, no došli dojebané vzťahy.
Doba, kedy sme sa nebavili je za nami
teraz hovorím, ďakujem za život, nech sa ti darí.
Potom došla skurvená choroba mojej ženy.
Ten deň, keď som ju našiel ležať nevládnú na zemi.
Zastavil sa čas, len strach a štyri steny,
no viem, že keby sa to nestalo, tak dneska neni.

Pancier, sedím, a reflektujem život.
Anjel, verím učím sa svojou chybou.
Hajzel chorý, nechcem byť svojou vinou.
Človek, jeho podstata ukrytá pod hladinou.

Všetci chcú tu hlavu mať.
V oblakoch a zabúdať.
Každý chce, čo nemôže mať,
kým mu nezoberú to čo má, to čo má. /SKAP/

Každý parazit, zahodiť za nohy z okna tie parohy,
odpíliť nevláčiť do staroby, aj keď nikto nemá tie návody, nádoby na body a
ľudia bez nich neprežijú ako bez vody,
no zdravá hlava kludne prežije aj bez nohy,
preč z doby, kde hlavnú rolu hrajú hlavne tie prevody.
Lóve jak prechody pre chodcov ale nehody sa dejú, ľudia nejsú feroví.
Aj keď lóve treba, vráťme náš čas do rodín.
Tridsiatnici nemajú deti, tak kto ich porodí.
A nedochádza im to keď sa kuknú do hodín.
A pretekajú sa v pičovinách kto ďalej dohodí,
čím viac toho máš, tým si menej slobodný.
A farizeji by mali byť menej pobožní,
ale jebať na to, dávať rady nejsom ochotný,
lebo polku života strávime len s kokotmi.
Už mi ich nevod' do života, prosím Bože, pomôž mi.

To sú veci, ktoré mám na očiach každý deň, som na to sám.
No naučilo ma to ťažiť zo všetkých strán,
lekcie života zo všetkých rán.

Všetci chcú tu hlavu mať.
V oblakoch a zabúdať.
Každý chce, čo nemôže mať,
kým mu nezoberú to čo má, to čo má. SKAAAAAP!